

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 30 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Ewa Blumczyńska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 30 czerwca 2022 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) z siedzibą na Malcie

przeciwko M. B. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Śremie

z dnia 15 października 2021 r.

sygn. akt I C 344/21

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Śremie do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Ewa Blumczyńska

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 09.03.2020r. wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) z siedzibą na Malcie – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - wniósł o zasądzenie od pozwanej M. B. (1) na swoją rzecz kwoty 3.837,27 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie za okres od dnia 03.08.2019r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powyższego żądania wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy pożyczki (...), którą pozwana zawarła w dniu 03.07.2019r. z firmą (...) Sp. z o.o. działającą pod marką (...). Umowa zawarta została na czas określony wynoszący 30 dni na podstawie wniosku z dnia 03.07.2019r. Spłata miała nastąpić do dnia 02.08.2019r. Pożyczkodawca udostępnił pozwanej kwotę 3.837,27 zł. Kwota ta nie została przez pozwaną zwrócona. W dniu 01.11.2019r. powód zawarł z pożyczkodawcą umowę cesji wierzytelności nabywając tym samym rzeczoną wierzytelność względem pozwanej,

Postanowieniem z dnia 23.04.2020r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i umorzył postępowanie oraz stwierdził, że strona powodowa ponosi koszty procesu związane ze swym udziałem w sprawie. Powód złożył skargę na powyższe postanowienie.

Nakazem zapłaty z dnia 03.09.2020r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie nakazał pozwanej, aby zapłaciła powodowi kwoty dochodzone pozwem. Po doręczeniu nakazu zapłaty pozwana M. B. (1) – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – wniosła sprzeciw, w którym zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Zakwestionowała roszczenie powoda zarówno co do zasady jak i wysokości. Zakwestionowała również legitymację procesową czynną powoda.

Postanowieniem z dnia 20.01.2021r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie – wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu i utraty mocy nakazu zapłaty z dnia 03.09.2020r. - umorzył postępowanie i oddalił wnioski strony pozwanej o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Stwierdził ponadto, że każda ze stron ponosi koszty procesu związane ze swym udziałem w sprawie (k.34-47v).

W pozwie z dnia 20.04.2021r. powód wniósł pozew przeciwko M. B. (1) do Sądu Rejonowego w Śremie. W pozwie podtrzymał żądania zgłoszone w EPU oraz wniósł o uwzględnienie kosztów poniesionych przez niego w EPU.

W odpowiedzi na pozew z dnia 16.06.2021r. pozwana – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika - wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Wniosła o zobowiązanie powoda do złożenia szeregu dokumentów, w tym kompletnej umowy cesji, oryginału umowy pożyczki, szczegółowego wyliczenia dochodzonego roszczenia (w tym prowizji pobranej od pozwanej w związku z rzekomym zawarciem umowy pożyczki).

Pełnomocnik pozwanej podniósł szereg zarzutów, w tym zarzut braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powoda, zarzut niezawarcia umowy pożyczki stanowiącej podstawę żądania pozwu na warunkach przedstawionych przez powoda, zarzut zastosowania względem pozwanej mechanizmu refinansowania wyczerpującego znamiona nieuczciwej praktyki rynkowej, zarzut zastosowania względem pozwanej niedozwolonych klauzul umownych, działania powoda bezpośrednio zmierzającego do obejścia prawa (odstąpienia od obciążenia konsumenta oprocentowaniem za udzielenie pożyczki na rzecz wprowadzenia do postanowień umownych rażąco zawyżonej opłaty prowizyjnej).

Pozwana nie stawiała się na rozprawie i stąd Sąd pominął dowód z jej zeznań ograniczając postępowanie dowodowe do dokumentów złożonych przez powoda.

Wyrokiem z dnia 15 października 2021r. Sąd Rejonowy w Śremie :

1. oddalił powództwo;
2. zasądził od powoda na rzecz pozwanej kwotę 934 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i opłaty od pełnomocnictwa.

Podstawą powyższego rozstrzygnięcia były następujące ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego :

Powód jest spółką z ograniczoną odpowiedzialnością zarejestrowaną na Malcie. Wierzyciel pierwotny, tj. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zarejestrowany jest w Krajowym Rejestrze Sądowym pod numerem (...).

W dniu 02.07.2019r. o godzinie 11.36 M. B. (1) miała złożyć (na stronie pośrednika czyli C.) wnioski o udzielenie pożyczki w kwocie 3.837,27 zł na okres 30 dni. Na adres mailowy (...) wysłana została wiadomość od zespołu (...)pl ((...) sp. z o.o.) o aktualnym terminie spłaty pożyczki (02.08.2019r.), a jako łączną kwotę do zwrotu wskazano kwotę 3.837,27 zł. Z formularza informacyjnego wystawionego przez extrportfel.pl miało wynikać, że kredytodawcą jest firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., operatorem jest (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., pośrednikiem kredytowym jest (...) działająca przez swój oddział zarejestrowany w Polsce, tj. (...)Spółka Akcyjna Oddział w Polsce. Jako całkowitą kwotę kredytu podano kwotę 3.837,27 zł, jako termin spłaty 02.08.2019r., a jako całkowitą kwotę do zapłaty przez

konsumenta 4.674,50 zł (3.837,27 zł – kwota pożyczki, 837,23 zł prowizja). Podano ponadto, że w przypadku pożyczki refinansującej, po zawarciu umowy kredytowej, przyznana kwota pożyczki zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy zostanie przelana nie później niż w terminie 1 dnia roboczego na poczet zapłaty zobowiązania względem innego pożyczkodawcy.

W dniu 03.07.2019r. miało dojść do zawarcia pomiędzy firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (dla której usługi pośrednictwa kredytowego świadczyli: (...) z siedzibą w Stanie D. USA działająca przez swój oddział zarejestrowany w Polsce, tj. (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.) oraz M. R. Umowy Pożyczki nr (...).

Dowód: Ramowa Umowa Pożyczki – k.61-70

W dniu 03.07.2019r. miało dojść do zawarcia umowy pożyczki nr (...) pomiędzy firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. (dla której usługi pośrednictwa kredytowego świadczyli: (...) z siedzibą w Stanie D. USA działająca przez swój oddział zarejestrowany w Polsce, tj. (...) Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. oraz (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.) oraz M. B. (1). W umowie wskazano, że kwota pożyczki wypłacona w celu refinansowania wynosi 3.837,27 zł, prowizja wynosi 837,23 zł, a całkowita kwota do zapłaty wynosi 4.674,50 zł.

W punkcie 4 umowy wskazano, że „zgodnie z dyspozycją Pożyczkobiorcy wypłata kwot pożyczki zostanie przekazana na rachunek bankowy Operatora w celu całkowitej spłaty pożyczki udzielonej na podstawie Umowy Pożyczki nr (...) przez (...) Sp. z o.o.”. Wskazano również, że integralną częścią umowy jest Ramowa Umowa Pożyczki nr (...).

Dowód: wniosek o pożyczkę – k.53, mail – k.54, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego – k.55-58v, umowa pożyczki nr (...) K.59-60

W dniu 01.01.2020r. z konta firmy (...) w (...) Bank (...) S.A. o numerze (...) na rachunek (...) Sp. z o.o. w W. o numerze (...) (tytułem: przelew na rachunek w (...) O. M. B. (1) transaction mapping (...), PESEL (...), prowizja za udzielenie pożyczki refinansującej: 837,23 zł) przelana została kwota 3.837,27 zł.

W dniu 03.07.2019r. na konto firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. o numerze (...) w (...) Bank (...) S.A. wpłynęła kwota 837,23 zł tytułem: uznanie opłata za refinansowanie (...) M. B. (1) (...).

Dowód: wyciągi z rachunków bankowych – k.71-72v

W dniu 15.11.2019r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) z siedzibą na Malcie zawarta została umowa cesji wierzytelności. Przedmiotem tej umowy były przysługujące cedentowi w stosunku do jego dłużników pozbawione wad prawnych, bezsporne i wymagalne wierzytelności pieniężne szczegółowo określone w załączniku nr 1 do umowy. W zamian za nabyte wierzytelności cesjonariusz zobowiązał się do zapłaty ceny określonej w umowie do dnia 30.11.2019r. Cesjonariusz oświadczył, że jest świadomy faktu, iż dłużnicy nie wywiązali się ze swoich zobowiązań wynikających z umów pożyczek i w związku z tym zwolnił cedenta z odpowiedzialności za wypłacalność dłużników lub niemożność wyegzekwowania wierzytelności od dłużników z uwagi na brak ich wypłacalności. Z załącznika miało wynikać, że powód nabył od firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. m.in. wierzytelność przysługującą zbywcy w stosunku do M. B. (1) z tytułu umowy (...) z dnia 03.07.2019r. z terminem płatności do dnia 02.08.2019r. w kwocie 3.969,57 zł (3.837,27 zł kapitał 132,30 zł odsetki karne).

Dowód: umowa cesji wierzytelności z załącznikami – k.24-23v, wydruk z KRS spółki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. – k.48-52

Pismem z dnia 27.11.2019r. powód zawiadomił M. B. (1) o tym, iż dług powstały z tytułu niespłaconej umowy pożyczki zawartej z (...) Sp. z o.o. w dniu 03-07-2019 o numerze (...) ((...).pl), której termin spłaty przypadał na dzień 2019-08-02 został objęty dnia 2019-11-01 umową przelewu wierzytelności (cesją wierzytelności) na rzecz podmiotu

trzeciego, tj. (...). Wskazano, że zadłużenie z tytułu umowy pożyczki (...) na dzień 2019-11-27 wynosi 4009,26 zł, a na kwotę tę składają się następujące należności:

- 3.937,27 zł – nieuregulowana w terminie kwota pożyczki
- 171,99 zł – odsetki maksymalne określone w art. 481 2. 1 kodeksu cywilnego za cały czas opóźnienia.

Powód w tym piśmie wezwał M. B. (1) do zapłaty kwoty 4009,26 zł. Pismo zostało nadane w dniu 27.11.2019r. z konta L.. Powód nie dołączył potwierdzenia odbioru tego pisma przez pozwaną.

Dowód: pismo z dnia 27.11.2019r. – k.73-74

Sąd Rejonowy wskazał, że ustalając stan faktyczny oparł się na dokumentach złożonych przez strony do akt sprawy zaznaczając, że pozwana złożyła jedynie wydruki z KRS dotyczące spółek (...), (...) i (...). Odnosnie dokumentów złożonych przez powoda Sąd Rejonowy podniósł, że część z nich stanowiła jedynie wydruki, które nie zostały podpisane przez pozwaną oraz iż w poczet materiału dowodowego zostały zaliczone dokumenty prywatne oraz dokumenty urzędowe. Poza tym Sąd Rejonowy wskazał, że część dokumentów - wydruki z KRS, informacje dotyczące formy prawnej powoda, czy też umowę cesji uznał za wiarygodne.

Przy powyższych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy przytaczając treść art. 720 § 1 k.c. oraz powołując się na uregulowanie zawarte w art. 509 kc zważył, że zgromadzone dokumenty nie dały podstaw do stwierdzenia, iż w dniu 03.07.2019r. pomiędzy M. B. (1) a (...) Sp. z o.o. zawarta została Umowa Ramowa Pożyczki, a następnie umowa pożyczki o numerze (...). Powód nie wykazał też, że pozwana miała wcześniejsze zobowiązania, które miały być pokryte ze środków uzyskanych w związku z pożyczką z dnia 03.07.2019r.

W tym kontekście zaznaczył, że powód nie złożył potwierdzenia zarejestrowania się przez pozwaną na profilu pośrednika kredytodawcy (czyli na portalu (...)) co miało według powoda nastąpić w dniu 10.12.2018r. Poza tym, że nie złożył też potwierdzenia uiszczenia przez pozwaną opłaty rejestracyjnej. Nadto, że ze złożonych dokumentów miało wynikać, iż umowa pożyczki została zawarta w dniu 03.07.2019r. w celu refinansowania innego zadłużenia i zgodnie z umową wypłata kwot pożyczki miała być przekazana zgodnie z dyspozycją pożyczkobiorcy na rachunek bankowy Operatora (czyli według Ramowej Umowy Pożyczki z dnia 03.07.2019r. na rachunek (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.) w celu całkowitej spłaty pożyczki udzielonej na podstawie Umowy Pożyczki nr (...) przez (...) Sp. z o.o., a realizacja wypłaty kwoty pożyczki miała nastąpić nie później niż w terminie 1 dnia roboczego od daty zawarcia umowy z dnia 03.07.2019r. (środa). Powód do pozwu dołączył wyciąg z rachunku bankowego (...) Sp. z o.o. z dnia 01.01.2020r. mający poświadczać przelew kwoty 3.837,27 zł (która powinna zostać przelana w dniu 04.07.2019r. – czwartek).

W świetle powyższego Sąd Rejonowy zaznaczając nie negując, że pomiędzy firmą (...) Sp. z o.o. a powodem zawarta została umowa cesji uznał, iż powód nie wykazał przysługiwania mu wobec pozwanej wierzytelności z tytułu umowy pożyczki i stąd oddalił powództwo.

Jako podstawę rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu Sąd Rejonowy powołał art. 98 k.p.c. i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył powód zaskarżając wyrok w całości.

Jako zarzuty apelacji wskazał naruszenie :

I. przepisów postępowania cywilnego w postaci :

1. art. 233 §1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie i dokonania jej w sposób dowolny, polegającą na odmowie przyznania przedłożonym przez powoda dokumentów jakiegokolwiek waloru dowodowego, co w konsekwencji doprowadziło do uznania przez Sąd, że powód w sposób dostateczny nie udowodnił zasadności swojego roszczenia, mimo, że Ramowa Umowa Pożyczki przewiduje możliwość

zawarcia umowy pożyczki refinansującej, której istotą jest spłata zobowiązań pozwanej wobec podmiotu trzeciego przez pożyczkodawcę refinansującego (cedenta), co zostało poparte potwierdzeniem przelewu pomiędzy spółką (...). z o. o, dokonującą spłaty długu pozwanej na rzecz podmiotu trzeciego (wbrew twierdzeniom Sądu I instancji z umowy pożyczki nie wynika obowiązek dokonania takiego przelewu w ciągu 1 dnia roboczego), a przedłożone w sprawie dokumenty jednoznacznie wskazują na fakt powstania stosunku zobowiązaniowego między pozwaną i wierzycielem pierwotnym we wskazanej konkretnie wysokości, powód przedstawił bowiem logiczne, wzajemnie uzupełniające się dowody w postaci dokumentacji z całego przebiegu procedury zawarcia umowy pożyczki, potwierdzające, że umowa pożyczki została finalnie zawarta, a wierzyciel pierwotny wywiązał się ze swojego obowiązku z niej wynikającego;

a także poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie i dokonania jej w sposób dowolny, co w konsekwencji doprowadziło do przyjęcia przez Sąd I instancji, iż brak jest podstaw do uznania, że przedmiotowa umowa pożyczki została faktycznie zawarta i wykonana, oraz że pozwana wnioskuje o jej zawarcie, mimo, że powód udowodnił te okoliczności, gdyż warunkiem udzielenia pożyczki zawartej na odległość była wpłata przez pozwaną prowizji za udzielenie pożyczki refinansującej (co stanowiło wyraz złożenia przez nią oświadczenia woli o chęci związania się przedmiotową umową), a następnie przekazanie pozwanej przez pożyczkodawcę refinansującego (wierzyciela pierwotnego) wszelkiej dokumentacji pożyczkowej na trwałym nośniku, tj. na wskazany przez pozwaną adres e-mail, a także wykonanie ciężącego na wierzycielu pierwotnym zobowiązania do spłaty długu pozwanej wobec podmiotu trzeciego;

a także poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie i dokonania jej w sposób dowolny, polegającą na odmowie przyznania przedłożonym przez niego potwierdzeń bankowych jakiegokolwiek waloru dowodowego, podczas gdy stanowią one bezsporny dowód na to, iż pozwana potwierdziła swoją wolę do zawarcia pożyczki refinansującej poprzez dokonanie opłaty za refinansowanie, co podnosił na wcześniejszych etapach postępowania;

II. prawa materialnego w postaci :

2. art. 60 k.c. poprzez jego niezastosowanie prowadzące w konsekwencji do uznania, że pozwana nie wyraziła skutecznie woli zawarcia umowy pożyczki, mimo, że wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli), podczas gdy wola zawarcia umowy pożyczki została potwierdzona przez dokonanie przez pozwaną opłaty za refinansowanie, na którą to okoliczność przedstawił stosowny dowód w postaci potwierdzenia przelewu z banku z dnia 3 lipca 2019 r.;

3. art. 720 k.c. poprzez jego błędną wykładnię, polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, że uchylił obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c., ponieważ nie przedstawił dowodów, z których wynikałoby, że umowa pożyczki zawarta przez pozwaną z wierzycielem pierwotnym została skutecznie przez wierzyciela pierwotnego wykonana, podczas gdy przedstawił kompletną dokumentację pożyczkową dowodzącą, iż pozwana zawarła z pożyczkobiorcą za pomocą środków komunikacji elektronicznej Umowę pożyczki nr (...), co stanowiło wyraźną i bezsporną akceptację warunków, zgodnie z którymi pozwana zobowiązała się do zwrotu określonej kwoty w zamian za to, iż wierzyciel pierwotny dokona spłaty jej zobowiązania zaciągniętego we wcześniejszym terminie z podmiotem trzecim, co też wierzyciel pierwotny uczynił;

4. art. 5.13 Ustawy z dnia 11 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim poprzez jego niezastosowanie i uznanie, że nie przedstawił wystarczających dowodów wskazujących na istnienie wierzytelności, podczas gdy przedmiotowe zobowiązanie powstało w oparciu o przepisy o umowie o kredyt konsumencki zawieranej na odległość, tj. bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, a wszelkie dokumenty pożyczkowe, tj. formularze informacyjne oraz umowy pożyczki, są doręczane pozwanej na trwałym nośniku. W niniejszej sprawie pozwana otrzymała wszelką dokumentację na wskazany przez nią adres e-mail.

5. art. 6 k.c. w zw. z. art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że w niniejszej sprawie ciężar dowodu spoczywa wyłącznie na nim.

Przy powyższych zarzutach apelująca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości oraz
2. zasądzenie od pozwanej na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym także za instancję odwoławczą.

ewentualnie:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Pozwana w odpowiedzi na powyższe wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja okazała się uzasadniona, co skutkowało uchyleniem zaskarżonego wyroku.

Na wstępie zaznaczenia wymaga, że sąd odwoławczy, kontynuując postępowanie przed sądem pierwszej instancji, rozpoznaje sprawę na nowo - równolegle dokonuje kontroli prawidłowości zaskarżonego orzeczenia. Niemniej jest ona przeprowadzana jedynie wówczas, gdy możliwe jest odtworzenie toku rozumowania sądu w oparciu o przedstawioną przez niego podstawę faktyczną i prawną rozstrzygnięcia.

W tym kontekście wskazać należy, że zgodnie z uregulowaniem zawartym w art. 327(1) § 1 pkt 1 kpc sporządzenia uzasadnienia przez sąd pierwszej instancji powinno być zawieranie wskazania podstawy faktycznej oraz wyjaśnienie podstawy prawnej orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa. Na wskazanie podstawy faktycznej składa się ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej. Znaczenie uzasadnienia orzeczenia sądu wyraża się jednak w nie tylko w wyjaśnieniu stronom przyczyn podjęcia przyjętego stanowiska, uznania twierdzeń i zarzutów za trafne lub bezzasadne, przekonaniu ich co do trafności wykładni i subsumcji w zakresie zgodności orzeczenia z prawem, ale również umożliwieniu przeprowadzenia kontroli apelacyjnej. Przy tym nie podważając oceny Sądu Rejonowego, że w oparciu o stanowiska wyrażone przez strony można było przyjąć niektóre okoliczności za bezsporne to jednak nie zwalniało to Sądu Rejonowego od przeprowadzenia dowodów na okoliczności sporne i przedstawienia w uzasadnieniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, w tym faktów, które uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których ewentualnie innym dowodom odmówił wiarygodności oraz mocy dowodowej. Istotnym jest bowiem, że ostateczna subsumpcja prawna może być dokonana tylko wówczas, gdy jest już w pełni ustalony stan faktyczny w danej sprawie (tak zasadnie SN w postanowieniu z 28.10.2005 r., II CSK 3/05, LEX nr 604047).

W tym kontekście istotnym pozostało, że powód przedłożył do sprawy wydruk wniosku o udzielenie przedmiotowej umowy pożyczki (k.53 akt), e – mail z potwierdzeniem zawarcia umowy (k. 54 akt), wydruk formularza informacyjnego (k. 55 – 58 akt), wydruk umowy pożyczki (k.59 – 60 akt), wydruk ramowej umowy pożyczki (k. 61 – 70 akt), wydruk przelewu zleconego przez (...) Finanse sp. z o.o. na rzecz (...) Sp. z o.o. (k. 74 akt), wydruk przelewu zleconego przez (...) Finanse sp. z o.o. na rzecz (...) sp.z o.o. (k. 71 akt), wyciąg z rachunku bankowego pozwanej potwierdzającego przelania kwoty 837,23 zł z tytułu opłaty „za refinansowanie (...) (k.72 v akt). Potwierdzenie wysłania zawiadomienia o przelewie wierzytelności przesyłka poleconą na aktualny adres pozwanej (k. 74 akt).

Tymczasem Sąd Rejonowy pomimo powołania się na większość z powyższych dokumentów nie poczynił na ich podstawie kategoriycznych ustaleń faktycznych wyrażając stanowisko dla przykładu, że : „M. B. (2) miała złożyć (na stronie pośrednika czyli C.) wniosek o udzielenie pożyczki” „miało dojść do umowy pożyczki” bądź czyniąc określone

ustalenia faktyczne nie uwzględnił ich w rozważaniach prawnych konkludując ostatecznie, że powód nie wykazał dochodzonego roszczenia. W tym kontekście istotnym pozostało, że Sąd Rejonowy nie odmówił wiarygodności oraz mocy dowodowej przedłożonym przez powoda dowodom i zaliczył w poczet materiału dowodowego „dokumenty prywatne oraz dokumenty urzędowe” (bez ich sprecyzowania). W tym względzie zaznaczenia wymaga, że rozważenia wymagała okoliczność, że pozwana uiszcza omawianą prowizję z rachunku którego jest prawdopodobnie posiadaczką, a przynajmniej nie wykazała, że nią nie była. Takie samo stanowisko należałoby odnieść do danych adresowych (w tym e – mail) pozwanej. Zatem pomimo, że ciężar dowodzenia nie zawarcia przedmiotowej umowy nie spoczywał na pozwanej to jednak w świetle całości przedstawionego przez powoda materiału dowodowego nie sposób było przyjąć, że nie wykazał faktów istotnych dla przedmiotowego rozstrzygnięcia, które dawałyby podstawę do przyjęcia zasadności jego żądania przynajmniej do kwestii związanej z zawarciem umowy. Stąd dla ich obalenia w myśl uregulowania zawartego w art. 227 kpc niezbędna była również inicjatywa dowodowa po stronie pozwanej. Już tylko ubocznie zaznaczenia wymaga, że zgodnie z uregulowaniem zawartym w § 5 ust.3 Umowy Ramowej w przypadku wniosku o refinansowanie pożyczki z podmiotem współpracującym dane dot. zadłużenia, które ma zostać spłacone ze środków z nowej pożyczki uzupełnione są automatycznie, a konsument je tylko zatwierdza (k. 65 v akt). Przy tym zgodnie z ust.4 Umowy Refinansowanej kwota pożyczki miała zostać przekazana na rzecz operatora – (...) Sp. z o.o. celem spłaty zadłużenia w (...) sp. z o.o.. Spłata pożyczki nastąpiła na rzecz (...), ale przez (...), czyli bezpośrednio przez stronę umowy.

W tym kontekście przyjąć trzeba było, że Sąd Rejonowy nie odniósł się do całości materiału dowodowego złożonego przez powoda i tak daleko idącą wadę uzasadnienia Sądu Rejonowego należało zakwalifikować jako nierozpoznanie istoty sprawy - uzasadniające uchylenie orzeczenia na podstawie art. 386 § 4 kpc. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2007 r., V CSK 115/07, M. Prawn. 2007, nr 17).

Ewa Blumczyńska